

Thanksgiving, trong tình thân sâu sắc của nó, không chỉ có dịp ăn uống mà còn mang ý nghĩa tình thân và tôn giáo nữa.

Một ngày mùa gió của tháng mười một.
ngọn gió thổi đi cơn mưa bay đi
thời. buồn trôi
bay đi. và thời
những chiếc lá bay đi
riêng hàng cây đứng lì
*a wind has blown the rain away and blown
the sky away and all the leaves away,
and the trees stand.*
(thơ E. Cummings)

Một buổi sáng, Nguyễn vào Starbucks nói với cô bán hàng xin ly cappuccino thật nóng, rồi đứng nhìn ra ngoài trời. Gió thổi mây qua những mái nhà. Hàng cây phong đỏ ửng phấp phấp đang thả bay những chiếc lá đỏ, vàng, nâu.

Sáng nay, một TV chĩa máy báo động tornado và những cơn bão tuyết. Những cơn mưa và thunderstorm thì đang kéo về cùng với những ngày lễ hội. Về qua là Halloween, và sắp tới đây

Nghĩ trong một ngày mùa gió mùa Lạ Tươi

Tác Giả: Nguyễn Xuân Thiệp

Thứ Hai, 22 Tháng 11 Năm 2010 22:02

là Thanksgiving.

Trong số rất nhiều rằng của nhân gian, không khí se lạnh của mùa thu cũng chợt lóe lên với những cuộc họp mặt bên bếp lửa và thân nhân. Những Thanksgiving, trong tình thân sâu sắc của nó, không chỉ có những bữa ăn mà còn mang ý nghĩa tôn kính và tạ ơn. Tôn kính trời đất và tôn kính người. Tạ ơn người như người quăng đũa khi bạn đã qua, những người đã chết và những người sống sót.

Trước hết, Nguyễn xin nói đến tiệc mừng trong ngày Thanksgiving. Trong ngày này, các gia đình người Mỹ, thân nhân và bạn bè - có khi cách xa nhau cả ngàn dặm - sẽ đoàn viên hoặc phúc trình bàn tiệc gồm các món ăn truyền thống như gà tây quay, bánh táo, xúp đậu, và những món làm từ bắp, bí ngô.

Và rồi những lời cầu nguyện tôn kính, những lời chúc tụng và tiếng ca ngợi hân hoan rộn lên, át cả tiếng mưa, tiếng gió bên ngoài. Trong tâm của một người di dân, Nguyễn cũng muốn vui chung với mọi người. Do đó, cuối mùa Thanksgiving thế nào Nguyễn và bà xã cũng tới khu chợ Central Market mua gà tây và rau, đậu, khoai, bí ăn.

Thế nhưng, Thanksgiving còn là sự tôn kính và lòng hoài niệm. Người ta nghĩ đến con tàu Mayflower cập bến Plymouth Rock (Massachusetts) vào ngày 11 tháng 12 năm 1620.

Còn nhớ tháng 8 năm nào, khi này được hai bạn Lâm Chấn Hưng và Khoan Hùng ở Boston chở đến thăm thành phố bí ẩn như xứ này vào một chiều u ám như thế.

Phiên đá đến ngày tàu cập bến vẫn còn đó, ngoài xa kia con tàu Mayflower được phục chế đang lờ lờ theo triền sông. Tất cả gói gọn lại những ngày đầu khi những người hành hương Pilgrims đến vùng đất mới này. Mùa đông đầu tiên rất khắc nghiệt. Ngay cuộc thu hoạch đã mất đi 46 người trong số 102 người đi trên tàu Mayflower.

Những mùa gặt của năm 1621 lại là một mùa bội thu. Những người còn sống sót quy tụ để làm tiệc ăn mừng - gồm cả 91 người da đỏ, là những người đã giúp dân Pilgrims sống còn trong năm đầu. Dân hành hương tin rằng họ không thể tồn tại được năm đó nếu không có người da đỏ giúp đỡ.

Buổi lễ cử hành theo phong tục truyền thống mùa màng của người Anh, lễ bên trong là ý nghĩa "tôn kính". Tiệc kéo dài suốt 3 ngày. Năm tháng trôi qua, với những vấn đề kinh tế của người người, qua người đến tiếp xúc, và rồi ngày Thứ Năm cuối cùng của tháng 11 được chọn làm ngày Thanksgiving chính thức cho toàn nước Mỹ.

Riêng với Nguyễn và bạn bè họ hiện có mặt trên đất nước này, ngày Lễ Tôn kính tự nhiên cũng mang một ý nghĩa nào đó. Cũng như những người hành hương Pilgrims, chúng ta đến từ một

vùng đất bờ ruộng đù và đày bóng tối đe dọa. Nhiếp ảnh đã chốt giá bán, không bao giờ được nhìn thấy đất liền mới áp. Nhiếp ảnh sống sót cướp được bản và trải qua nhiếp ảnh ngày nhiếp ảnh thân mắt trời từ nọ đến đó trên đất Mã Lai, Nam Dương hay xứ Thái.

Buồn, buồn và nhớ và xót xa: Chiếu vệt trên xe / Cười nháy cợt nháy / Buồn qua hời thuở Thái / Thêm một phin cà phê... Dừng chân nơi quán / Thêm chút chiếu hời thuở quê / Mưa cha ơi đừng đi / Chiếu nay còn không vệt.. (thơ Tố Hữu Nguyễn Tấn). Nhiếp ảnh đứng trên đất Mã cũng là nhiếp ảnh khó khăn, đất thách thức. Đứng đây là đất là nhiếp ảnh, không đứng nơi “con chim kêu cũng sợ, con cá vẩy vùng cũng kinh”, nhiếp ảnh cuộc sống và ngôn ngữ, mới thì đây hoàn toàn khác quê nhà. Phơi phơi đất trời giây phút, chiếu được sống khốc nghiệt của thời tiết, làm việc ngày đêm mới tạo được cuộc sống cho mình và gia đình.

Trên có nói, khi ta đứng nơi này, cái gì cũng là. Kể từ con gà Tây. Thế nhiếp ảnh nhà báo đã viết rất hay -xin lỗi, Nguyễn đăng trí quên tên (có phải nhà báo Giao Châu?): “Nhiếp ảnh sống ở dân Việt Nam đến nay cũng là Hoa Kỳ trong đất đất khi xây dựng cuộc đời đã ăn nhiếp ảnh con gà Tây đứng trên cùng với các gia đình báo trí (cô Kathleen còn nhiếp ảnh không?), và với các học trò trên 50 triệu bang Hoa Kỳ.

Thế rồi nhiếp ảnh bắt hình và nhiếp ảnh lá thối liên tiếp gọi về quê nhà trong suốt 10 năm không ngừng sau 75. Cho đến khi di dân Việt Nam trải qua 10 lần đổi thời gian thì nhiếp ảnh thì nhiếp ảnh thùng quà gọi về đã làm cho cái đất nước mới sinh.

Tên cây kim sợi chỉ, tên chai thuốc tây đến thuốc vôi. Nhiếp ảnh giầy đô là nằm trong hộp thuốc đánh răng với tên là thuốc đến dò dẫm mới. Nào là “thuốc đánh răng này rất lạ. Cái giầy là mà dùng, đừng bán đi.” Có thể viết “chỉ bán vôi, bán xà phòng, bút bi các thứ, nhiếp ảnh phơi giầy lấy cái thùng giầy mà dùng”. Hiểu được ý nghĩa lá thuốc ở Sài Gòn liền tháo hộp và thùng để tìm một hai tên giầy đô là giá hai hộp bìa cứng. Và cũng như thế, dẫu nhiếp ảnh hình thức, nhiếp ảnh con gà Tây của tôi ở Hoa Kỳ đã về đến Việt Nam.”

Vâng, thế nhiếp ảnh con gà Tây nhiếp ảnh buổi sáng nói trên, nhiếp ảnh ở Việt di dân từ nọ đến đã đứng lên và thời gian thách thức khốc liệt cũng trôi qua. Nhiếp ảnh, rất nhiếp ảnh trong chúng ta, tên hai bàn tay trống mà xây dựng nên. Nhờ có nhiếp ảnh khuya sớm với nhiếp ảnh công việc từ mùng mùng - rửa bát, giặt giữ quần áo, lau dọn vệ sinh, sắp xếp kho hàng, đứng bán cây xăng, đi báo, phát flyers, làm tài xế taxi, lái xe lunch...- trải qua trăm cay ngàn đắng mới đến đến sớm xe, mua nhà, xây dựng cuộc sống, cho con cái đi học, đứng về gia đình cho con, tạo lập một gia đình nên đến và sung túc.

Hơn ba mươi năm qua, cuộc sống đã đem hoa kết trái, chúng ta không thể nào quên nhiếp ảnh Mưa, nhiếp ảnh Mưa đã bao bọc chúng ta, cho ta chút hơi sống và xây dựng lại. Phơi phơi không nhiếp ảnh nào trên thế giới có thể dành cho di dân nhiếp ảnh của nhiếp ảnh ở Hoa Kỳ.

Nghĩ trong một ngày mùa gió mùa lộng lẫy

Tác Giả: Nguyễn Xuân Thiệp

Thứ Hai, 22 Tháng 11 Năm 2010 22:02

Và với thời gian trôi qua, người Việt chúng ta đã xây dựng được một cộng đồng văn minh và phát triển với nhiều mặt. Những khu phố, những trung tâm thương mại, cơ sở văn hóa, nhà thờ và thiển viễn của người Việt đã mọc lên ở nhiều tiểu bang của nước Mỹ - như khu Little Sài Gòn ở quận Cam, khu Eden ở Virginia... - đã đóng góp vào những màu sắc và sinh hoạt đa dạng của xã hội này.

Cho nên trong ngày lộng lẫy ý nghĩa hôm nay, chúng ta chia sẻ với người Mỹ khi họ đang với những người Pilgrims của thời xa xưa. Trong không khí đoàn viên ấm áp, xin dành ra một phút để tưởng niệm những bôn bề, người thân đã chết trên đường vượt biển hay trong những mùa của xã hội này. Và trong những bữa ăn đoàn tụ hiếm thấy, chúng ta cùng nhau tạ ơn đấng, tạ ơn trời và tạ ơn người noi gương ta.